

Paweł Zagórowski, urodzony 4 I 1896 r. we Lwowie. W czasie nauki gimnazjalnej należał do Związku Strzeleckiego. W 1914 r. zgłosił się do Legionów Piłsudskiego i walczył w 5 i 2 pułku piechoty I Brygady. Uczestniczył w kryzysie przysięgowym i został przeniesiony do wojska austriackiego. Po zakończeniu wojny, w stopniu sierżanta wrócił do Lwowa i włączył się do walk polsko-ukraińskich. Dowodził 3 plutonem piechoty Szkoły Kadetów WP i za bohaterskie czyny otrzymał Krzyż Walecznych. Brał też udział w wojnie polsko-bolszewickiej w stopniu porucznika, a następnie kapitana. Po wojnie pozostał w wojsku jako zawodowy oficer. W 1922 r. ukończył kurs dla oficerów w zakresie realizowania pomocniczej obrony państwa oraz pozaszkolnego wychowania obywatelskiego i fizycznego młodzieży, zorganizowany przez Studium WF przy Uniwersytecie Poznańskim. W latach 1922–1930 pełnił funkcje: kierownika referatu Przynależności Wojskowej przy Dowództwie Okręgu Generalnego VIII w Toruniu, dowódcy III batalionu 65 pułku piechoty w Grudziądzu i komendanta Okręgu Związku Strzeleckiego. W 1931 r. ukończył studia w Wyższej Szkole Wojennej w Warszawie i otrzymał awans na stopień majora dyplomowanego. Został skierowany do Sztabu Generalnego WP, gdzie w Oddziale Szkoleniowo-Operacyjnym był referentem regulaminów, a następnie powierzono mu funkcję dyrektora wyszkolenia w Szkole Podchorążych dla Podoficerów w Bydgoszczy. **W 1935 r. został przeniesiony w stan spoczynku i zamieszkał w Krakowie. W 1936 r. podjął pracę w komórce wojskowej PZL w Warszawie, a w 1938 r. został skierowany do Komisji Zabezpieczenia Budowy PZL Wytwórni Płatowców nr 2 w Mielcu – Cyrance i powierzono mu funkcję kierownika administracji ogólnej.** Ponadto współpracował z mieleckim Oddziałem Związku Strzeleckiego im. płk. Lisa-Kuli. W lecie 1939 r. utworzył grupę dywersji pozafrontowej. W pierwszych dniach II wojny światowej kierował pracami nad zabezpieczeniem i ukryciem archiwum dyrekcji oraz dokumentacji technicznej samolotu PZL P-37 B „Łoś” i innych produktów. 9 IX powrócił do Warszawy i przez kilka dni przebywał w Armii „Warszawa”, ale już 12 IX otrzymał zadanie organizowania ruchu oporu na terenach zajętych przez Niemców, m.in. wschodniej części woj. krakowskiego i w związku z tym odwiedził m.in. Mielec. Od 22 IX przebywał w Krakowie i otrzymał zadanie zbudowania terenowych struktur (rejonów i sieci dywersyjnej) Organizacji Orła Białego (OOB), m.in. w Mielcu. Powierzono mu funkcje zastępcy przewodniczącego i komendanta OOB na okręg krakowski. Posługiwał się pseudonimami: „Strzemię”, „Andrzej” i „Góralik”. Po włączeniu OOB do ZWZ w lutym 1940 r. pełnił funkcje: zastępcy komendanta Krakowsko-Śląskiego Obszaru ZWZ (1940), szefa sztabu Okręgu ZWZ Łódź (1940–1941), komendanta Obwodu ZWZ Chrzanów (1942) i komendanta Śląskiego Okręgu AK (1942-1943). Przez następny rok pozostawał w dyspozycji Komendy Głównej AK. Brał udział w powstaniu warszawskim 1944 (ps. „Góra”, „Maciej”). Od 22 VIII do 26 IX w stopniu podpułkownika pełnił funkcje zastępcy dowódcy i szefa sztabu V Obwodu AK Warszawa-Mokotów. Po upadku powstania dostał się do niewoli niemieckiej i został uwięziony w obozie zagłady w Mauthausen. Osłabiony ranami z powstania i chorobą zmarł jesienią 1944 r. Odznaczony (przed II wojną światową) m.in.: Krzyżem Virtuti Militari V klasy, Krzyżem Walecznych (czterokrotnie), Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918-1921 i Medalem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.